

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 10.431 van 16 april 2014
in de zaak A. 211.889/XIV-35.523**

In zake : XXXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Georges-Henri Beauthier
 kantoor houdend te 1060 Brussel
 Berckmansstraat 89
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding

Het cassatieberoep, ingesteld op 5 maart 2014, strekt tot de
nietigverklaring van het arrest nr. 117.809 van 29 januari 2014 van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 14 maart 2014 aangekomen ter
griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde
wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit
van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

1.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief
rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen uitspreekt waarop het rechtszekerheidsbeginsel

als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet van toepassing is. Het eerste middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

1.2. In het bestreden arrest wordt gesteld dat verzoekster in de “synthesememorie” de middelen integraal herneemt zoals uiteengezet in het inleidende verzoekschrift, dat de synthesememorie waarin de oorspronkelijke middelen woord voor woord worden herhaald geen synthesememorie vormt “waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat” en dat verzoekster dan ook geen synthesememorie zoals bedoeld in artikel 39/81, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (Vreemdelingenwet) heeft neergelegd.

Artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet omschrijft de synthesememorie als een processtuk “waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”. Het begrip “samenvatten” kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Het loutere hernemen van de middelen, zonder meer, kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd. In de verantwoording voor amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat tot artikel 2 van de wet van 31 december 2012 houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie, waarmee het derde, vierde en vijfde lid van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet worden vervangen, aanleiding heeft gegeven, wordt er betreffende de meerwaarde van een synthesememorie op gewezen dat “het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten”. De meerwaarde van een samenvatting werd dus uitdrukkelijk aangehaald. In die verantwoording wordt verder beklemtoond dat de voorgestelde aanpassing “opnieuw bijdraagt tot de verkorting van de asiel- en migratieprocedure”. De invoering van de synthesememorie heeft dus tot doel de annulatieprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te vereenvoudigen en te versnellen.

Indien een verzoeker niet wenst te repliceren op het verweer dat in de nota met opmerkingen tegen zijn middelen wordt gevoerd en evenmin voornemens is bepaalde middelen of onderdelen uit het verzoekschrift te laten vallen, kan hij volstaan met de mededeling binnen de acht dagen na de kennisgeving door de griffie van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen van de neerlegging van het administratief dossier dat hij geen synthesesememorie wenst in te dienen. Indien een verzoeker in die omstandigheden toch vraagt om een synthesesememorie in te dienen en hij zich vervolgens in die synthesesememorie beperkt tot het loutere herhalen van de middelen uit het verzoekschrift, handelt hij dilatoir. Op die wijze verlengt hij immers nodeloos de behandeldingsduur van zijn zaak en vergroot hij de administratieve last voor de partijen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft op wettige wijze besloten dat het letterlijk hernemen van de middelen niet als een samenvatting kan worden beschouwd en dat de door verzoekster neergelegde akte, waarvan niet wordt betwist dat zij uitsluitend een herhaling van de middelen bevatte, niet aan de definitie van artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet voldeed. Al komt het de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe in de plaats van de feitenrechter te oordelen of een bepaalde memorie een samenvatting, laat staan een voldoende samenvatting, vormt, hij kan wel vaststellen dat die memorie, waarvan de eerste rechter stelt dat het om een loutere herneming van het middel uit het inleidend verzoekschrift gaat, niet aan artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet beantwoordt vermits hij geen samenvatting van het middel of een repliek op de nota van de verwerende partij bevat. Het derde onderdeel van het eerste middel is in die mate kennelijk ongegrond.

1.3. De sanctie van het verlies van het vereiste belang op grond van artikel 39/81, zesde lid, van de Vreemdelingenwet geldt indien een verzoeker niet tijdig een synthesesememorie indient wanneer hij het voornemen daartoe heeft uitgedrukt of, uiteraard, wanneer hij niet tijdig heeft geantwoord of hij al dan niet een synthesesememorie wenst neer te leggen. Deze sanctie geldt echter niet indien een verzoeker tijdig een memorie indient die niet beantwoordt aan de definitie van een synthesesememorie omdat hij beperkt is tot een loutere herhaling van de middelen uit het inleidend verzoekschrift. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermocht derhalve niet op grond van de vaststelling dat verzoeksters synthesesememorie geen samenvatting van de middelen bevatte, het ontbreken van het vereiste belang in hoofde van verzoekster vaststellen.

Al zijn het eerste en het tweede onderdeel van het eerste middel in die mate gegrond, de cassatie van het bestreden arrest op grond daarvan kan verzoekster geen voordeel opleveren. Uit de behandeling van het derde onderdeel van het middel blijkt immers dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zeker en op wettige wijze heeft

vastgesteld dat de memorie waarin verzoekster slechts letterlijk de middelen uit het inleidende verzoekschrift herneemt, niet aan de in artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet gegeven definitie van een synthesesmemorie voldoet. Hieruit volgt dat geen enkel middel uit verzoeksters memorie ontvankelijk is zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, na gebeurlijke cassatie van het bestreden arrest, op grond van die vaststelling verzoeksters beroep opnieuw zou moeten verwerpen als zijnde niet-ontvankelijk bij gebrek aan een ontvankelijk middel. In die omstandigheden heeft verzoekster geen belang bij het eerste en het tweede onderdeel van het eerste middel, die in die mate dus kennelijk niet-ontvankelijk zijn.

2.1. Nu uit het voorgaande blijkt dat het beroep tot nietigverklaring bij gebrek aan een ontvankelijk middel in verzoeksters memorie niet-ontvankelijk was, diende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hoe dan ook niet het volgens verzoekster opgeworpen middel inzake de schending van artikel 8 van het EVRM te onderzoeken. Het eerste onderdeel van het tweede middel is kennelijk ongegrond.

2.2. Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest terecht opmerkt, heeft een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de betrokkene echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie. De in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet vastgelegde jurisdictionele motiveringsplicht verplicht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er derhalve niet toe te antwoorden op in een vraag tot horen ontwikkelde middelen of argumenten. Die middelen of argumenten moeten enkel worden onderzocht indien zij op ontvankelijke wijze zijn aangevoerd, hetgeen te dezen in de vraag tot horen niet het geval was. Uit de samenlezing van de punten 2.1, 2.3.1 en 2.3.2 van het bestreden arrest blijkt bovendien dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het mondelinge verweer ter terechtzitting wel degelijk in aanmerking heeft genomen. Het tweede onderdeel van het tweede middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zestien april tweeduizend veertien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams